

Roberto Santiago

ANA

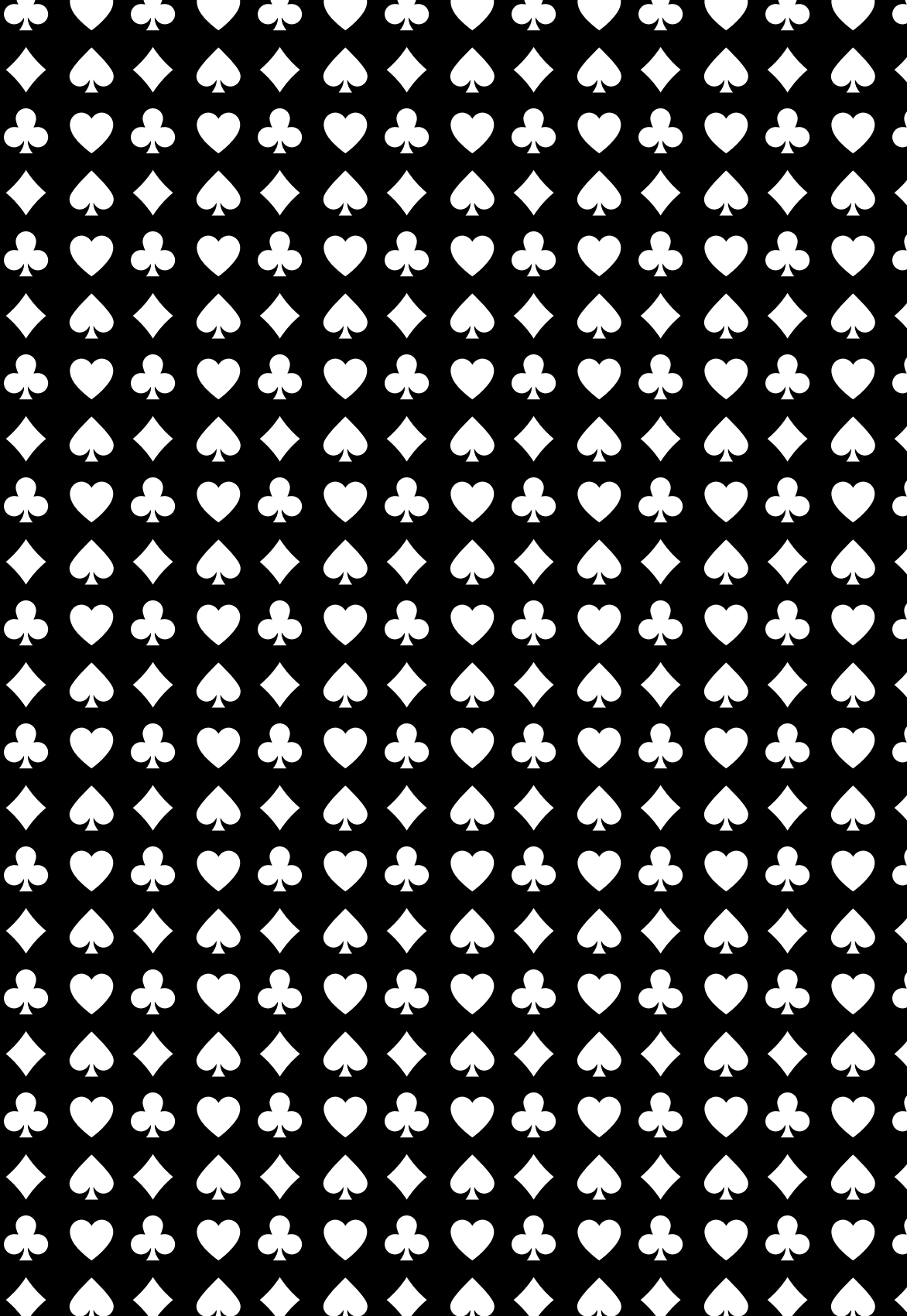

HOST

Temná vražda.
Hrdinka, která vás upoutá.
Bitva, kterou všichni
považují za ztracenou.
Thriller, na který
nezapomenete.

Roberto Santiago

ANA

Roberto Santiago

ANA

BRNO 2018

Ana © Roberto Santiago, 2017

Translation rights arranged by DOS PASSOS Agencia

Literaria and Planeta Editorial

All rights reserved

Translation © Romana Bičíková, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-732-4 (PDF)

ISBN 978-80-7577-733-1 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-734-8 (MobiPocket)

OBSAH

1. ČÁST

OČI / 9

2. ČÁST

RUCE / 67

3. ČÁST

PŘÍZRAKY MINULOSTI / 275

4. ČÁST

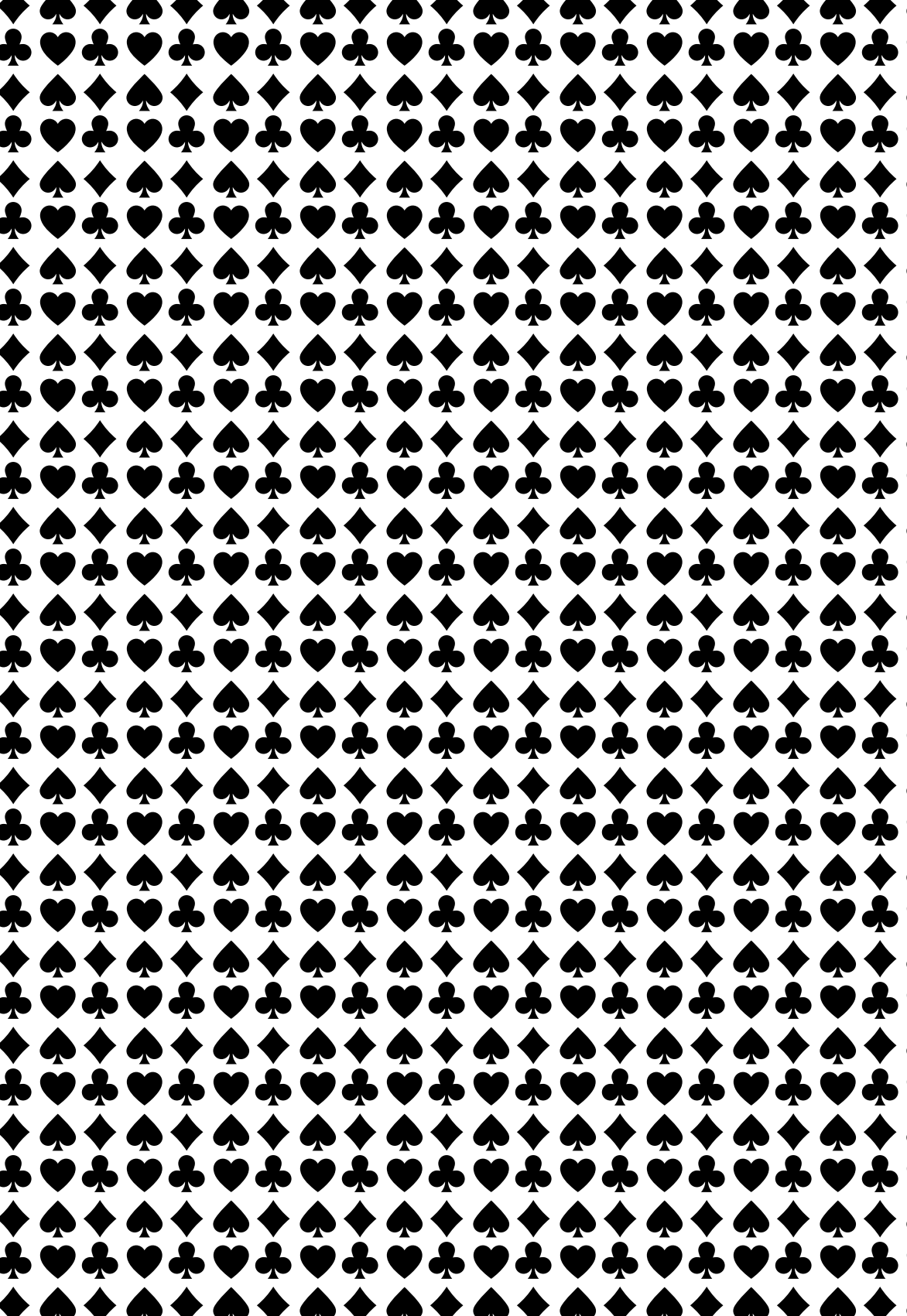
STEZKA ZRADY / 511

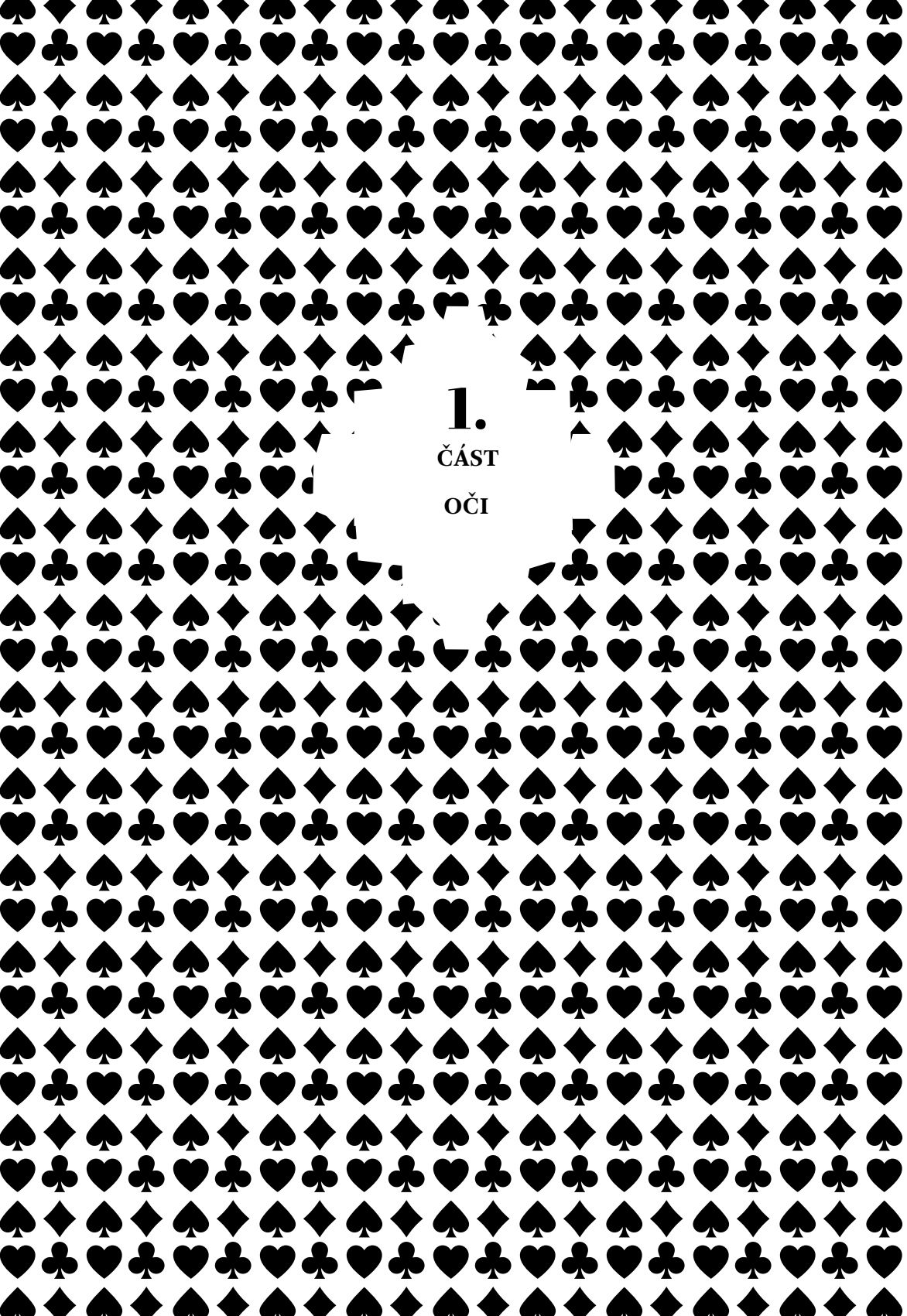
5. A POSLEDNÍ ČÁST

ZÁVĚREČNÁ ŘEČ / 737

EPILOG

30. LISTOPADU / 807

1.
ČÁST
OČI

1

První tekutina do těla.

Doušek suchého ginu.

Cítila jsem, jak mě nápoj pálí v hrdle. Jak mi stéká do žaludku. Předvídatelný žár. Dobrá zpráva: jsem naživu.

Můj pohled se pomalu zaostřil, takže jsem viděla, co je kolem. Silnými bílými žaluziemi sem dopadalo pár paprsků světla. V pološeru jsem zahlédla vestavěnou skříň, u stěny regál s policemi a v rohu cosi, co vypadalo jako stojan na deštníky.

Nejspíš bylo ještě brzo.

Anebo ne.

Popravdě řečeno mi to bylo jedno.

Sjela jsem pohledem ke svému tělu.

Měla jsem na sobě podprsenku tělové barvy, ale od pasu dolů jsem byla nahá. To mohlo znamenat jen jednu jedinou věc.

Bingo.

Byl tam.

Ztěžka jsem nadzvedla peřinu.

Vedle mě spal úplně nahý mladík. Nemohlo mu být víc než pětadvacet. Maximálně třicet. Ležel na břiše, zády natočený ke mně. Přesto by můj odhad měl být celkem přesný. Stala jsem se odbornicí na odhadování věku neznámých mužů, kteří se ráno objevovali nazí vedle mě.

Znovu jsem si přihnula z láhve z pískovaného (a možná zeleného) skla. Druhý doušek ginu zasáhl můj žaludek s ještě větší silou. Skoro jsem se pozvracela. Ale udržela jsem se. Neměla jsem v plánu hodit šavli v posteli toho holobrádka.

Zkusila jsem najít něco, na co bych se mohla soustředit.

Přímo vedle postele byly otevřené dveře, které podle všeho vedly do koupelny. Napadala mě spousta věcí, které by se daly dělat v koupelně,

kdybych v sobě našla dost sil se tam doplazit, a nejspíš by mi po nich bylo mnohem lépe.

Rozhodla jsem se nechat je až na později. Nejdřív načerpám síly a pak se uvidí.

Radši jsem se pokusila soustředit na něco, co bylo v mých fyzických a psychických možnostech. Našla jsem perfektní způsob, jak se protáhnout: spočítat si prsty u nohou, které vykukovaly na opačném konci peřiny. Začala jsem jimi hýbat, pěkně popořadě, jedním po druhém. Palec, ten další prst, jehož jméno si nikdy nepamatuju, prostředníček, prsteníček...

Na nočním stolku začalo blikat světýlko. Vyrušilo mě to od mého počínání. Musela jsem začít znovu. Takže: palec, ten druhý prst, na ruce se mu říká ukazováček, no vida, zlepšuju se, ale jak se mu říká na noze? Mohla bych si pro něj vymyslet svůj vlastní název, nemyslím, že by mu to vadilo. Rychle jsem nad tím zauvažovala a první, co mě napadlo, bylo druháček. Není to moc originální, ale je to jednoduché. Tohle si zvládnou zapamatovat. Palec, druháček, prostřed...

Znovu mě rozptýlilo blikající světýlko na nočním stolku.

Natočila jsem se o pár centimetrů, abych lokalizovala jeho zdroj.

Byl to jeden z těch obrovských mobilů s ultraplochým displejem. Tyhle krámy nesnáším. Neptejte se mě proč. Prostě je nenávídím.

Světýlko blikalo dál.

Pustila jsem láhev ze zeleného skla, kterou jsem ještě pořád třímala v pravé ruce, a chňapla jsem po mobilu. Chvilku jsem sledovala, jak bliká. Na displeji se objevilo jméno volajícího: „Brother.“ Dívala jsem se na těch sedm písmenek, jak se objevují a mizí. Objevují a mizí. Brother. Brother. Napadlo mě, že něčím takovým by se dal člověk zhypnotizovat. Prostě jen upře pohled na blikající displej. Nebo na několik displejů. V duchu jsem se viděla, jak do konferenční místnosti v práci nesu takovýhle obrovský blikající lesklý mobil poslední generace a tucet očí se upírá na jeho displej a nemůže se odtrhnout. Jak je vidět, mé myšlenky se v tu chvíli nevyznačovaly tou největší hloubkou. To se ale postupem času zlepší. Stačí pár hodin. Displej nakonec zhasl.

Na obrazovce se objevila zpráva: „Sedmnáct zmeškaných hovorů od... Brother.“ Kdybych byla střízlivá a neměla kocovinu, kdybych byla u sebe doma nebo ve své kanceláři, nebo aspoň někde, kde to znám,

kdybych byla v lepším stavu, něco takového by mě znepokojilo. Možná by mě to dokonce vyděsilo.

Už roky jsem o něm nevěděla. Na to jsem si ještě vzpomenout dokázala.

Kde to jenom jsem? Čí je tahle ložnice? Usoudila jsem, že nejspíš toho holobrádka vedle mě.

Ohnula jsem levou nohu a něžně ho kopla do zadku.

Můj společník zvedl hlavu a vydal ze sebe jakýsi nesrozumitelný hrdelní zvuk. Zněl jako od nějakého zraněného lesního zvířete, které nechápe, proč do něj kopou.

Jediný pohled na jeho tvář potvrdil moji hypotézu: měl sice kruhy pod očima a celkově vypadal hrozně, ale nemohlo mu být víc jak pětadvacet šestadvacet let.

Kopla jsem ho znovu. Tenhle zadek si o pořádný kopanec přímo říkal.

„Kde to jsem?“ zeptala jsem se.

„Ech? Hm?“ odpověděl holobrádek.

Sakra.

Inteligenci zrovna neoplýval. Snad byl lepší milenec než řečník. Jak říkám, nic jsem si nepamatovala, ale moc dobře jsem věděla, že během dne se mi paměť začne postupně vracet: kratinké záblesky vzpomínek na právě uplynulou noc. Byla bych radši, kdyby ty vzpomínky byly příjemné.

„Ptám se, kde to jsem,“ zopakovala jsem. „V jaké čtvrti. V jakém městě.“

Mladík se na mě zadíval. Úplně jsem na něm viděla, jak mu v mozku do sebe zapadají jednotlivé dílky skládačky. Tak fajn, je v posteli a vedle něj tahle neznámá ženská, starší než on, kterou před pár hodinami sbalil na baru v jednom nočním podniku. Zdálo se, že jeho neurony začínají reagovat.

„Ulice Embajadores, číslo 28. První patro, byt C. Madrid 28046,“ vysypal ze sebe s úsměvem, jako by řekl něco bůhvíjak vtipného.

Usmála jsem se na něj také.

Displej telefonu začal opět blikat. Zalétla jsem k němu očima, i když jsem přesně věděla, co na něm uvidím: „Brother.“

Sebrala jsem odvahu, přijala hovor a přitiskla si mobil k uchu.

„Haló?“ špitla jsem.

Na druhé straně se ozval nějaký zvuk, který jsem nedokázala identifikovat. Možná že volajícímu upadl mobil. Anebo ho někomu podával.

„Haló?“ zkusila jsem to ještě jednou.

„Ano?“ oslovil mě ochraptělý hlas.

Okamžitě jsem ho poznala.

„Ahoj,“ pozdravila jsem suše.

„Ano, poslouvej mě, nevolal bych ti, kdyby to nebylo vážné.“

Periferním pohledem jsem zjistila, že mě holobrádek bedlivě pozoruje.

„Tvůj manžel?“ zeptal se šeptem.

Neodpověděla jsem. Nehnula jsem ani brvou.

Veškerou pozornost, již jsem byla schopna, jsem soustředila na telefon, který jsem měla přilepený k uchu.

„Ano, slyšíš mě?“ zeptal se ochraptělý hlas trochu neklidně.

„Jasně a zřetelně.“

„Jsem v cele na četnické stanici v Robredo. Zatkli mě za vraždu.“

Navzdory tomu, v jakém jsem byla stavu, mi došlo, co přesně říká. Cela. Četnická stanice. Robredo. Vražda. Došlo mi, co to znamená v obecné rovině: mého bratra, se kterým už roky nemluví, zatkli za vraždu.

Mohla jsem se ho zeptat na spoustu věcí. Pro začátek třeba na to, o jaké vraždě to mluví. Jenže mě v tu chvíli mnohem víc zajímalo něco úplně jiného. Nebylo to zrovna to nejdůležitější, ale jak říkám, vzbudilo to ve mně zvědavost. A já jsem byla velmi zvědavá už odmala.

„Z jakého nepochopitelného důvodu tě nechali sedmnáctkrát mi zavolat?“ zeptala jsem se.

„To jsem nevolal já. Dal jsem telefon policistům a ti potom volali tak dlouho, dokud jsi to nezvedla. Což je od nich moc milé.“

V duchu jsem viděla dva četníky, jak mého bratra právě v tu chvíli propichují pohledem. V mých představách se pyšnili bujnými kníry, a jeden z nich měl navíc tvář zjizvenou od neštovic, netuším proč, lidská představitost je pro mě opravdu tajemstvím.

„Ano, jsi tam ještě?“

„Řekni mi jednu věc,“ požádala jsem ho, „proč voláš zrovna mně?“

„Chci, abys mě zastupovala.“

Cítila jsem, jak se mi útroby znovu rozlévají žár, ještě silnější než ten způsobený vypitým ginem. Existoval jediný způsob, jak ho utišit.

Přitiskla jsem si mobil k hlavě ramenem a znovu sáhla po láhvi. Lokla jsem si. Zhluboka a pořádně. Přesně jak jsem předpokládala, tekutina ve mně vyvolala fyzickou reakci. Bolest. Někde mezi střevem, játry a tračníkem.

„Už to nedělám,“ vydechla jsem nakonec.

„Nevím, jestlis mě správně slyšela. Obvinili mě z vraždy.“

„Čí vraždy?“

„Bernarda Menéndeze Ponse.“

To jméno už jsem předtím zaslechla. Ale za daných podmínek jsem si ho nedokázala přiřadit k nikomu konkrétnímu. On ho ale vyslovil, jako bych ho měla ihned poznat. Bylo možné, že se mi později vybaví, o koho jde, přiřadím si ke jménu tvář... ale to ještě může chvíli trvat.

Bratr mi podle všeho četl myšlenky.

„Ředitele kasina Gran Castilla.“

„Aha,“ opáčila jsem.

Matrace se pode mnou zhoupala. Holobrádek se zvedal z postele. Překvapivě obratně vstal a škrábal se na zadku. Na dokonalém, pětadvacetiletém zadku. Došel až ke dveřím koupelny a vstoupil dovnitř.

„Ano, musíš mi pomoci.“

Bratrův hlas už nezněl tak ochraptěle.

„Nechci být nezdvořilá, ale nechtyls mě zrovna v nejvhodnější chvíli. Radši bys měl zavolat jinému advokátovi.“

„Žádného jiného neznám,“ vyhrkl bratr.

Začínalo se mi z té situace dělat špatně. Viděla jsem před sebou budoucnost plnou nejistoty a strachu a bolesti sdílenou s bratrem. Tohle se mi stávalo celkem často: všechny negativní emoce se na mě nahrnuly předem. Takže jsem tomu nepřikládala velkou důležitost.

„Ti milí policisté ti určitě pomůžou nějakého najít,“ řekla jsem.

„Prosím tě, Ano. Nikoho jiného nemám. Nikomu jinému nevěřím. Prosím.“

Jeho hlas zněl rozechvěle, křehce.

Pokrčila jsem rameny a během necelých tří vteřin jsem změnila názor. Koneckonců to byl můj bratr. Nemluvila jsem s ním už věky, ale měla jsem ho ráda. Navíc na změny názoru jsem specialistka. Ještě víc než na trestní právo.

„Dobře mě poslouchej. Už pět let pracuji pro advokátní kancelář, která se specializuje na odvolání proti pokutám za dopravní přestupky.

Už hodně dlouho jsem neřešila žádný opravdový případ, natož pak vraždu. Ani zdaleka si nemyslím, že by tohle byl dobrý nápad,“ pokračovala jsem. „Pokud na tom přesto budeš trvat, pokusím se ti pomoci.“

„Děkuju, Ano,“ odpověděl vděčně. „Počítám s tebou.“

Bratr zjevně slyšel jen mou poslední větu.

Dveře koupelny se otevřely a do pokoje znovu vešel můj mladý společník. Pořád byl nahý. Rychle jsem ho přejela pohledem od hlavy až k patě. Budme upřímní: kdyby mu dali na hlavu pytel, tenhle kluk by mohl do jedné z těch pánských soutěží krásy a rozhodně by se dobře umístil.

„Ano, co mám dělat teď?“ zeptal se mě bratr.

Nic. To já jsem se musela dát do pohybu. Dojet do Robreda. Začít s vyřizováním. I jen to pomýšlení mě vyčerpávalo.

„Za chvíli jsem tam. Uděláme, co je nutné,“ odpověděla jsem. „Nejdůležitější je, abys s nikým nemluvil. Nikomu nic neříkej. Ani těm milým policistům. Rozuměls mi?“

„Jo.“

„Výborně. Už jednou jsem ti řekla, že to podle mě není dobrý nápad, ale slibuju ti, že udělám, co bude v mých silách.“

„Jsi ta nejlepší právníčka, kterou jsem kdy u soudu viděl,“ prohlásil můj bratr s takovou jistotou, že jsem mu to skoro uvěřila. „Moc ti děkuju, Ano. Opravdu.“

„Teď musím ještě vyřešit něco naléhavého,“ utála jsem jakýkoli náznak sentimentality. „Pamatuj si, hlavně s nikým nemluv.“

Zavěsila jsem.

Holobrádek mě už zase pozorně sledoval. Stál na místě, jako by čekal, až mu někdo řekne, co má dělat.

Upřeně jsem se na něj zadívala.

Nekoukala jsem se mu do očí.

Hleděla jsem na jedinou část jeho těla, která můj mozek v tu chvíli zajímala. Příisahám, že jsem chtěla oči zvednout. Jenže to nešlo. Byly jako přibité k jeho penisu. Nemohla jsem nic dělat. Pomalinku jsem si ten úd prohlédla. Nedávala jsem při tom najevo žádné emoce. Byl to normální, obyčejný penis, nic výjimečného. Ale byl víc než dostačující.

Bylo jasné, že můj bratr bude muset ještě chvíli počkat s těmi milými četníky, než vyřeším tu naléhavou věc, kterou jsem držela v rukou.

2

Co si vzpomínám, vždycky jsem chtěla být advokátkou.

Z nějakého důvodu jsem celý život chtěla vykonávat spravedlnost. To je něco, čeho jsem se od raného dětství nedokázala zbavit. Změnit svět, udělat z něj trochu obyvatelnější místo. Hájit vydědence, svádět nemožné bitvy, postavit se před soudce a před porotu a přednést dokonalou obhajobu, která je dojme a odhalí jim pravdu.

Nemá to nic společného s penězi ani s vybudováním úspěšné kariéry. A už vůbec ne s rodinnou tradicí, jsem vlastně první advokátka v dlouhém zástupu restaurátérů.

Nic takového.

Milionkrát jsem viděla Attica Finche v *Jako zabít ptáčka*, sira Wilfrida Robertse ve *Svědku obžaloby*, Franka Galvina v *Rozsudku*, Arthura Kirklanda ve filmu *...a spravedlnost pro všechny*. To byli mí hrdinové, nejlepší a nejúžasnější advokáti všech dob. A když jsem se na ně dívala, uvědomovala jsem si jednu věc: ti všichni, bez rozdílu každíčký z nich zjednával spravedlnost, děj se co děj. A aby toho nebylo málo, navíc si prosadili svou.

Já jsem si také chtěla prosadit svou.

A byla jsem přesvědčená, že nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je stát se advokátkou.

Když jsem otci řekla, že chci studovat právo, přesně si vzpomínám, jak mi odpověděl:

„Ve firmě se nám advokátka bude hodit.“

Nic víc neřekl.

Otec nikdy na veřejnosti nedával najevo city. Ani před mým bratrem, ani přede mnou. A nikdy nepoužíval přídavná jména. Říkal, že přídavná jména jsou jako falešná bankovka.

„Přídavným jménům nikdy nevěř, Aničko,“ říkával často.

Jsem si vědoma toho, že celá tahle otrava s city a přídavnými jmény se mi v dětství vryla do DNA. Zdédila jsem to po otci. Také jsem zdédila starý zelený Seat Toledo. Ten byl to jediné, co po tátovi zbylo, když zemřel. Kromě vrozených výkyvů nálady a pár dalších nedostatků. Auto jsem prodala, jakmile se mi naskytla příležitost. Pokud jde o city, přídavná jména a nedostatky, no, řekněme, že i těch jsem se pokusila zbavit, ale neúspěšně.

Podívala jsem se na hodiny na palubní desce auta.

Dvacet minut po poledni. Od bratrova telefonátu uplynuly téměř dvě hodiny. Ve své rudé mazdě šest jsem měla namířeno po dálnici A-6 do Robreda. Cestu jsem znala zpaměti, když jsem byla malá, trávila jsem spoustu víkendů o několik kilometrů dál v domku v horách, který patřil přátelům mých rodičů v Monte Pico.

Vytukala jsem telefonní číslo a nastavila handsfree. Telefon párkrát zazvonil a pak jsem uslyšela hlas:

„Promultas, prosím.“

„Ahoj, Rondo. To jsem já.“

„Ano? Ahoj, jedeš do kanceláře?“

„To zrovna ne,“ řekla jsem a neměla jsem chuť jí cokoli dál vysvětlovat. „Poslouchej, potřebuju, abys svolala Sofii a Franciska a taky... toho nového kluka s těma strašnými kravatama, jak se sakra jmenuje?“

„Gerardo?“

„Gerarda. Chci, abys je všechny tři svolala, po obědě ať jsou u mě v kanceláři.“

„To je v kolik hodin, Ano?“

Ronda mě dobře znala. Věděla, že můj čas oběda, stejně jako zbytek času obecně, je velmi neortodoxní. Dokázala jsem dorazit do práce ve tři odpoledne stejně jako časně ráno. Rychle jsem si v duchu spočítala, kolik mi asi zabere návštěva v Robredu a další důležitá pochůzka, kterou jsem musela stihnout, než se vydám do kanceláře.

„Ve čtyři?“ nadhodila jsem.

„Ve čtyři,“ zopakovala Ronda.

„Řekni jim, ať seženou veškeré možné informace o Menéndezi Ponsovi.“

„To je nějaký nový klient?“

„Rondo, vyříd' jim tohle a ať jsou přesně ve čtyři u mě v kanceláři.“

„Jak myslíš,“ odpověděla Ronda a neznělo to moc spokojeně. „Ještě něco, Ano. Shání tě Concha. Několikrát se po tobě ptala. Vypadá to, že má špatnou náladu.“

Představila jsem si, jak Concha prochází chodby ve firmě a bez rozmyslu z všemožných důvodů nadává. Promultas byla obrovská advokátní kancelář, která podávala výhradně odvolání proti správním trestům, hlavně proti pokutám za dopravní přestupky. V dobrých časech měla téměř stovku advokátů, z nichž většinu tvořili mladí lidé, kteří právě dostudovali. V současné době si musela vystačit s osmnácti, včetně samotné Conchy a mě jakožto vedoucí oddělení správních opravných prostředků, což byl eufemismus, který znamenal, že jsem dohlížela na všechna řízení, hlavně na ta, která měli na starosti nováčci. Concha byla zakladatelka a hlavní podílník. Šéfová. Má dávná kamarádka z vysoké, která mě jednou v zimě odpoledne posadila ve dvoraně hotelu na kraji města a přinutila mě, abych pracovala v její kanceláři. Zachránila mě v okamžiku mého života, v němž jsem, mírně řečeno, neměla zájem o nic jiného než nechat plynout čas v alkoholovém otupění. Ale to je, jak se říká, jiný příběh.

Concha se smířila s mou nedochvilností, s mou zvláštní pracovní dobou, s mým ne zrovna ortodoxním přístupem k práci. Dělal to, protože jsme byly kamarádky. A nebudeme si nic nalhávat, dělala to také proto, že jsem byla pro její kancelář poklad. Za jiných okolností by si advokátku s mými zkušenostmi v čele kanceláře, jako byla Promultas, nemohla dovolit. V tom, co jsem dělala, jsem byla velice dobrá. Ale dělala jsem to po svém. To bylo jasné od první minuty. Na moji kvalifikaci mi platila málo, čtvrtinu toho, co jsem vydělávala v časech slávy jako postrach soudců a státních zástupců. Víc jsem ale nepotřebovala. Vlastně jsem víc nechtěla.

Avšak pokud toho dne byla Concha nervózní a několikrát se po mně ptala, znamenalo to, že se muselo stát něco neobvyklého.

„Nedělej si starosti, Rondo,“ řekla jsem konečně. „Vyříd' Conche, že se uvidíme odpoledne.“

„Jak myslíš, Ano. Ještě něco?“

„Jo, ještě jedna hodně důležitá věc. Potřebuju, abys mi poslala kopii mojí občanky a mého dokladu o členství v Advokátní komoře.“

Nemohla jsem najít svoji peněženku. Po takové noci se mi to nestalo poprvé. Kráčet životem bez osobních dokladů se stalo známkou mé identity. Má sekretářka to nijak nekomentovala, byla zvyklá.

„Kam ti to mám poslat?“ zeptala se.

„Na četnickou stanici v Robredu,“ odpověděla jsem.

Nastalo ticho. Tohle byla novinka. Od té doby, co jsem pracovala v Promultas, jsem nevskočila na jediný soud, na jediné komisařství ani na jedinou četnickou stanici. Veškerá má práce se odehrávala přímo v kanceláři. To byl další z důvodů, proč jsem přijala Conchinu nabídku. Potřebovala jsem utéct před jakýmkoli vztahem mezi soudním systémem a mnou. Ale toho dne jsem se po více než pěti letech chystala ten zvyk porušit. A nevypadalo to, že objevit se u četníků bez jakéhokoli dokladu by byl dobrý začátek.

„Spěchá to, Rondo.“

„Ano, jistě, hned to bude,“ odpověděla trochu zaraženě. „Děje se něco?“

Věděla jsem, že Ronda se o tom zmíní v kanceláři, jakmile položí telefon. Radši bych Conche vysvětlila sama, co se děje. Ale nebyl čas. A nezbyvalo mi nic jiného než o ty papíry požádat svoji sekretářku.

„Nic se neděje,“ řekla jsem. „Prosím tě, nic v kanceláři neříkej, dokud nepřijedu. Myslíš, že to půjde?“

„Samozřejmě, Ano,“ vyhrkla. „Mlčím jako hrob. Však mě znáš.“

Ronda měla mnoho ctností, ale mlčenlivost mezi ně nepatřila. Oběma nám bylo jasné, že ani ne za hodinu bude všech osmnáct advokátů, čtyři sekretářky a tři stážisté v kanceláři Promultas vědět, že jsem na četnické stanici v Robredu.

U silnice jsem uviděla odbočku ke svému cíli. Dala jsem blinkr a zařadila se do pravého pruhu, abych mohla vyjet.

„Pospěš si, Rondo, prosím,“ popohnala jsem ji. A zavěsila jsem.

Nesnáším loučení. Nemám na mysli jen ta dlouhá, emotivní a nekonečná loučení na vlakových nádražích, na letištích nebo ve dveřích vašeho domu. Mám na mysli jakýkoli druh loučení. Nashle. Ahoj. Čau. Uvidíme se později. Pus. Dvě pusy. Objetí a další objetí. Tisíce objetí. A tak dále a tak dále a tak dále. Ta slova, ta gesta mě dohánějí k šílenství. Je to nad mé síly. Proboha, řekni, co máš na srdci, a zavěs.

S klidným srdcem jsem zamířila do odbočovacího pruhu. Nebylo čeho se bát. Po mnoha letech, co jsem o svém bratrovi nic nevěděla,